

HET RESORT SOSE01

Janneke Raaphorst

Joseph Marzolla

Splitter Splatter

klap want tutt any

Richtje Reinsma

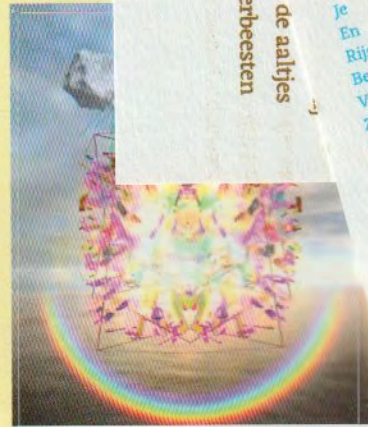
Na ee
zei het
opgelap
uit, tern
en de ge

D

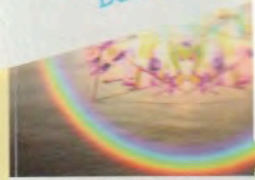
Ik nodig je uit
Ga in gedachten naar een boom te sluiten
In de boom hangt een schommel die je kent
Om vloeibaar te blijven tijdens het schommel stollen
Klim je op de zachtjes schommel
Schommel en zie de zee
En Heen zachtjes en zie je een galerij
Schommel aan de kust zie je een zien
In de tuin aan beelden te hun ogen sluiten
Er zijn mensen zien als ze harder
Verbeeldingen van wat mensen zien als ze harder
Schommel een hard als je voorwaarts
Heen zo volgende beweging de schommel
Schommel bij de jezelf van door de licht
En lanceer je een boog in de
Zweef met zachtjes staarvvin en zwem met je
Land Maak een paar slagen met je onder
Zing Met je nat
Dartel je je
Verroer
Verraad oude zaad in
De storte zijn de al
Bevruchtte beheersten
De algen een generatie zeemeerminnen
Je bent van een generatie betovering
Aan Hoezo willen onze aan de beelden
Wij willen bijdragen aan de voor
Wij willen wat willen
Met alles willen
We we spreiden en
En We dan
Meer Willen ze spreiden en
En We willen voortbestaan zijn dankzij
Voel je wilskracht en je
Zing Wals
Zing Zwem de kracht naar onder je
Voel de kracht naar onder je
Je Je kunt kunt
Je Je kunt je
En Rijs op
Betreed Vogels Zingen Terug Bedank En bedank

waar alle meerbesten
de aaltjes

PROGRESSIEVE
Door Janneke

STILL HEALING GIF by JOSEPH MARZOLLA

STILL HEALING GIF by JOSEPH MARZOLLA

HET RESORT S05E01
Janneke Raaphorst
Joseph Marzolla
Splitter Splatter

k
l
a p
n a
e r
t t
a y
n y
y

Richtje Reinsma

Slowly,

I

ride

my OV bike

through downtown Groningen,
searching for Spilsluizen 17a.

I should be almost there now. On a sunny little square I leave my navigation system behind and look up from my phone. There!

Immediately, my destination reveals itself. Like a fata morgana, Kamp Gruoninga appears from behind the high, reflective windows of a monumental corner building.

Rising from the entrance level, the camp's wigwam-like tents seem to float above ground level. The 1900's mansion seems to have become the nursery of another, softer structure, which has now grown so far out of proportion that the facade seems able to collapse at any moment. Cheerful, anarchic enthusiasm takes hold of me at the odd spectacle of the tented camp behind glass, just as beautiful weeds can generate enthusiasm when they worm their way out from between hermetically intended tiles.

Kamp Gruoninga was assembled piece by piece over the course of a month by artists Joseph Marzolla (1972), Janneke Raaphorst (1981) and Splitter Splatter (driving force: Iekeliene Stange, 1984) at the invitation of het resort, a nomadic art space that crisscrosses Groningen.

FANATICAL PLAYFULNESS

An intense urge to *play* speaks from the artistic practices of Joseph, Janneke and Splitter Splatter. An almost fanatical need to celebrate playfulness, which seems to have little to do with naiveté or a carefree attitude. After all, they grew up as children of the anthropocene, in the heyday of the disposable society. The Club of Rome's infamous "Limits to Growth" report appeared in the year of Joseph's birth. Perhaps not surprisingly, then, the vibrant camp also radiates a certain sense of tragedy. The sticks of the tents seem to want to scratch the ornaments of the stucco ceiling, eagerly seeking the zenith, freedom.

EXHIBITION ISLAND

Fortunately, I know, Kamp Gruoninga travels on and will soon make its way out. Before they moved into this brick fortress, the artists started the residency in a Scandinavian vacation village at Paterswoldemeer (a lake), and in a warehouse on an industrial site of artists' studio Moshpit of Creation. Now, the camp is complete. Only a few more hours and then Kamp Gruoninga will be set up outdoors on the day of the summer solstice. The longest day will be the last day of the camp.

The idea for Kamp Gruoninga came about back when corona only reminded people of summer beer with lemon. het resort approached Joseph and asked if he wanted to do a residency in Groningen, along with two fellow artists invited by himself. Joseph immediately knew what he did, or rather didn't, want. "I didn't want to show work in a gallery, but to use nature as an exhibition space, as a meeting place." he says during a phone call. When he oriented himself on the map of Groningen, the choice was quickly made. "I saw that there were islands."

Joseph invited self-proclaimed "textile wizard" Janneke and ditto "professional crafter" Splitter

Splatter to work with him. "I asked them because of our corresponding love of colors, and because they too travel a lot and live in a more or less nomadic way," he explains. In addition to their wanderlust and love of color, the important role of costumes in all three of their practices stands out - whether for their own or others' performances, photographs, videos and encounters. Another shared preference is for re-using materials. King's Day, second-hand stores, construction scraps - the camp is a collage of discarded and leftover materials jumbled together.

ONLINE TOOLS

As a nomadic artist, Joseph is at work anywhere and everywhere. "I like to go from place to place with only what I have myself: my feet. And my phone," he explains. "My smartphone is like a Swiss pocket knife, part of my equipment. The best tool a nomad could wish for. I don't see a nomad as a romantic, isolated figure."

It is fascinating how Joseph turns the overlapping romantic ideal images of The Wanderer and The Artist - sovereign and heroic, choosing solitude over society - upside down by staying online in the great outdoors to his own delight and producing and distributing digital art on his phone. During his solitary walking journeys, whether collaborative or not, he makes music, GIFs, music videos and films, among other things. Along the way, he also regularly stops at a residence address and makes installations in hallucinatory colors from items collected on the spot, in which he appears unrecognizably dressed as a digital healer. "I never stopped playing after childhood, I don't want to live too seriously," Joseph said. "There are so many restrictions and rules. Traveling and exhibiting are good ways to escape that."

In search of an island, het resort found De Lange West. You can only get there by boat, or by foot on the rare occasion when the lake is frozen. Trees, grass, and birds call the shots there. No dock, picnic table or reviews. Except for a single photo tagged with the island's name, not a single word of the place can be found online. And in that photo, four pairs of skater's legs pose on anonymous ice, not even a pixel of the island in the background. Rarely has the Internet been so deafeningly silent.

PIVOTAL MOMENT

As the corona pandemic struck, the residency had to be moved up a year. *"Then I suggested we take advantage of the project to celebrate when we could all be together again,"* Joseph says. Thus was born the plan to use the summer solstice as a basis: the event when the sun, as seen from Earth, reaches its northernmost position. Traditionally, this planetary pivotal moment is celebrated with a ritual feast and linked to making a new beginning.

When I enter the spicy-smelling, cool marble corridor of Spilsluizen 17a on June 21, the time for the long-awaited celebration has come. At the doorframe of the grand en-suite rooms, I must immediately hold my pace; just barging in is out of the question. Entering the camp requires policy - it involves bending, crawling and some climbing. Large canopies, teepees and colorful supplies of handmade masks, head pieces and costumes fill the space from the windowsills to the walls. Everything is handmade, color and decoration is everywhere. The entire room is padded with soft layers of rugs and blankets.

Ellen de Haan, co-director and designer of het resort, says Joseph, Janneke and Splitter Splatter have each set up separate spaces in addition to the camp where their work meets. In the back of the basement, Joseph presents an installation in a windowless space. Two psychedelic digital films play on

the walls. Smooth and restless visual fireworks in which dark rocky and floral shapes appear; a pulsing symmetrical spot recalls the famous psychological Rorschach test.

Music sounds: fairy tinkling.

Colorful threads are draped everywhere. They appear to be the remains of an opening ritual with Janneke and Splitter Splatter.

The neighboring room has been set up by Splitter Splatter as a colorful decor featuring two mannequins dressed from head to toe in knitted costumes. Included are necklaces with handmade ceramic beads, and videos in which spectacularly dressed figures strike poses, play music or give craft instructions - sometimes in sped-up scenes. The atmosphere is cheerful and humorous; the imagery is reminiscent of candy advertising and children's television. Yet the colors are so intense and the gestures and activities so indefinable and unreal that it is clearly not intended for children.

The door to the room with Janneke's work is held open with a diamond-shaped, handmade cement tile inlaid with smooth pebbles of the type you can't resist taking with you on a walk. Pots of sand and soil are displayed on the shelves of a built-in cabinet.

Framed on the wall hangs a woven cloth. The cloth appears to be a log. A thread was added on each day of the residency. A video shows Janneke (showing advanced pregnancy) wallowing through the mud of the Wadden Sea, dressed in a pinkish-yellow ray suit with brown membranes between the limbs. A mermaid is encouraged by the voiceover to take legs: *"You belong to a generation of mermaids that doesn't stick to the spell. We want Voice and we want Legs."*

Returning to the camp, the tension has risen. Those present exchange anticipating glances. A bottle of sparkling liquor is opened. It begins. The exhibition is being dismantled, from the outer edge. The robes displayed along the walls are handed out to us, the visitors, to dress up. From

exhibited objects they turn into garments, and we from spectators into insiders.

I have to cross a threshold before I dare to touch the carefully arranged composition of masks, robes and headdresses. As more empty spots appear and other visitors set a good example, I overcome my diffidence. Janneke helps me into a fairy-like robe of transparent green voile. Around my waist I belt an ornamental band plastered with rhinestones. Looking around at how enchantingly my fellow parade-goers are now dressed up, I find myself somewhat under-equipped and still a little too much like my everyday pragmatic self. In search of greater lavishness, I hang a bulky, decorative cord around my neck. Finally, I grab a flamboyant head piece that I had previously not recognized as such - now that someone next to me has put on a related model,

I realize what it is.

PARADE

The time has come to break up camp. Soon we will resurrect the tents on the island. The idea is for each person to take care of a piece of camp. Janneke, the tent architect, gives instructions. The tent cloths appear to be constructed of elongated strips that resemble banana peels or

slender flower petals. We will each unzip a strip of fabric. In order to puzzle the tents together again from all these fragments, we first stand around them in circles and shake hands. We remember who is on our left and who is on our right. The memory of each other's faces stores the structure of the camp. *"Everything we do now, we will do again later on the island in reverse order,"* Janneke explains.

A decorated brick is rolled into each unzipped tent partition, self-selected from the collection laid out in the windowsills. Made by visitors in a workshop during the residency, the bricks are used to make a protective ring around the campfire. Then we set off, costumed and all, in a bicycle parade to Paterwoldemeer.

LANDING

Slowly, our procession rides through town.

Countless times along the way we are crossed by other road users and cut up by traffic lights. Like a weakening worm being cut up

again

We ascend the bank and grab our tent bundles with the wrapped rocks. We see the colors of others already lighting up among the greenery, as two musicians begin to play. We survey the open space where our camp will rise. There is a rumor: someone saw a tick. Another one. Someone else says it wasn't a tick. Yet another knows this place is known for it. The idyllic, inviting nature turns into a menacing territory where we are welcome for different reasons than desired. We are a collection of delicious snacks. Well-blooded, fragrant food in airy attire. We have massacred and locked up the big predators, but not the little ones.

I lash my socks higher up over my pant legs. Two entrances are now blocked. I tuck my shirt into my underpants. Reduced accessibility here, too. What other precautions can I take as long as I am at the mercy of the bloodthirsty wilderness on this godforsaken island. Don't lie down in the grass. Don't sit on the grass. Periodically pulling up socks, underpants and pants. Later, on arrival at the sleeping address, immediately check all body folds. Armpits, groin, hollows of knees, anus, neck, behind ears. After returning home, pat and wash clothing. Monitor for a few days to see if red circles appear on the skin. A few months watch for flu-like symptoms, joint problems, radiating pain or loss of strength. Ah! Someone thought of anti-insect spray. I spray it deep into my pores. There you go. That's all I can do. Pay attention and persevere. Relax.

KNITTED MUSICIANS

The tents are sprouting again. Things are going smoothly thanks to remembered faces. Cloths are laid on the grasses, we settle down. I am a guest on someone's blanket. I don't have anything myself but that doesn't matter. Has it already begun? What is actually going to happen? Is there a program? There doesn't seem to be. Or not yet. Idleness commences. We loaf around. We walk to the water's edge, watch the twinkling of the water. Recreationists in the distance. The bushes. The straws.

I have short conversations about water cremation, about how what we do here now is similar to what they did in the 1970s, about the fork I didn't bring with me because I apparently went to camp completely unprepared. About feeling and smelling, about how things are going to look different if they are named out loud while watching. Whether it is safe to build a fire while the vegetation on the island seems thirsty and brittle. Is there a lighter at all? Are there any smokers?

Yes, thankfully. We gather branches and make fire. The decorated bricks find their destination. Vegetarian soup is ladled from a pan that came with us, delicious bread with butter on the side. I try not to think that somewhere a little creature might already be feasting on me as much as I am feasting on the picnic. The soup and I have a lot in common, I realize. Both are fresh, nutritious and warm.

Occasionally an event occurs. A boat sails across the solar mirror toward us with three music-making figures in it, dressed in Splitter Splatters sensory costumes. The popping colors of their knitted second skins are folkloric and carnivalesque, with science fiction-like touches through the wondrous bulges and faces hidden from view. Like life-sized puppets, the unreal figures glide between canoes on the lake, pinging and blowing on their instruments. A jet ski loops around them like a mosquito. Gazing against the blazing sun, I squeeze my eyes into slits to get

the best possible view of the fairy-tale trio. While my eyes are still busy adjusting to them, the upholstered musicians are already disappearing among the sparkles that bounce off the water.

SHROUDED BUFFET

Later, a dull pounding, gloomy drum demands our attention. Janneke asks us to lie down in the tents. A silence falls. Everyone remains motionless. I imagine we are all imagining now how we might try to fit into the two small tents and how it might not work. Aren't there too many of us? The tents out here look like play tents, symbolic miniatures, they are more idea than actual camping equipment. For one person, they already seem a bit cramped. With corona fresh in our minds and still filled with proximity shyness it is, for a moment, an unreal invitation. Then it dawns, it may well be - if we lie closely side by side, as was not at all strange to us a short time ago.

We arrange ourselves on the blankets around the tree. I lay my head close to the trunk, like an above-ground root I point my feet toward the water beyond. Janneke asks us to close our eyes and leads us into a collective meditation. In no time, I find myself in my childhood. We look at ourselves, playing. I consider my former self from a height of about one to two feet I notice, as if sitting in a small autobiographical viewing tower. My little self seems completely unaware of the thoughtful gaze I cast upon it as a later figure, and I cannot greet my younger version. Hey, am I actually moving? Or am I studying some kind of mental 3D photograph? Wait, the details of thought technique are irrelevant for a moment. I call myself to order. It's not about what I'm playing now, it's about what I was playing then.

I see the shiny, red-painted metal folding chair where my barbies went to school. Below was the

entrance, the seat was the classroom one-high. The scene was tough. There were long-necked and short-necked barbies. The latter had lost their heads once whilst playing, and then got it squeezed back with huge loss of neck length. The shortened barbies were mercilessly bullied by their undamaged sisters whose necks were still at factory length.

TICKLE AND BASH

Janneke's voice floats through the crowded barbie classroom, asking my old self to take something from the playing that I want to let go of in the present. And also something to grasp, to cherish. I search for words to fulfill the assignment. Or do I only need to feel it?

As I am guided back from the second floor of the folding chair to the foot of the tree, I am a little more present than when I left. I feel my body breathe more calmly and enjoy being horizontal. I even play with the thought of slipping my socks down and being more hospitable to my little neighbors in the grass. The trip could have been much longer for me. Am I visiting my childhood too little, I wonder. Do I come there at all?

We gather branches and make fire. A timid spiritual guide speaks to us in a soft voice, we are invited to come close to the fire one by one and speak out what we want to leave behind us. The fire will burn it immediately. We can express out loud what we want to leave behind, but whispering or stating it in our minds is also possible.

And if there are smokers willing to share their tobacco, a tuft of 'shag' (rolling tobacco) as an offering will further validate the elimination.

Instead of a reluctance, I feel a desire to smoke. Quickly I shake off this old desire; I had said goodbye to it a long time ago, hadn't I? Only later do I notice that in the meantime I was also taking something new with me. The intention to travel more through time, to visit my memories more often. And more planetary celebration.

JOSEPH MARZOLLA (FR)

Nomad, walker, resolute and productive eclectic, Joseph Marzolla's artistic work is multidisciplinary and multimedia. Installations, performances, sculptures, videos, music, paintings etc. He practices different disciplines according to the needs of his projects and the exhibition contexts. The coherence of his work lies much more in the extraordinary nature of the adventures that he leads than in their formal resolutions. For several years, he embarked on a nomadic life project around long-distance walking which has become a signature both in his artistic work and his daily life.

josephmarzolla.fr

JANNEKE RAAPHORST (NL)

Janneke Raaphorst is an artist and designer from the Netherlands. As a textile wizard she works with sourcing material and its stories, embodiment through craft and infusing experience with meaning through ritual and storytelling. She celebrates the glory of decay, exploring the patina of the world. Her videos result from personal rituals. With power objects or framing items as artifacts she works with the personally economical and emotional charge of textiles as objects.

jannekeraphorst.nl

SPLITTER SPLATTER (NL)

Splitter Splatter is a multidisciplinary artist based between Amsterdam and the Veluwe nature reserve. She is often inspired by nature and works with symbolic, surrealist shapes and totems that reference rituals, the subconscious and the absurd. In a playful and intuitive way, she creates costumes, music, videos, set designs, ceramics, and wall hangers to build her colorful worlds.

splittersplatter.com

Slowly and steadily, the sun is sinking all the while. Primal power, superpower, all-determining finite star.

Sun that can tickle,
bash,

shine,
languish,

scorch,

swallow.

Which

rises

and

sets

again

and

again.

Now

still

does.

Now

still

eternal.

SPLITTER SPLATTER (NL)

Splatter is een multidisciplinair kunstenaar uit Amsterdam en het natuurgebied Ze laat zich vaak inspireren door de symbolische, surrealistische rituelen en het absurde. Op een speelse manier creëert ze kostuums, muziek, ontwerpen, keramiek en muurhang- kleurrijke werelden op te bouwen.

splittersplatter.com

JANNEKE RAAPHORST (NL)

Janneke Raaphorst is een kunstenaar en ontwerper uit Nederland. Als textiel wysard werkt ze met het ontginnen van materialen en van de verhalen daarvan; met 'embodiment' door middel van handwerken en werkt ze met het doordrenken van ervaringen met betekenis door middel van rituelen en storytelling. Ze viert de glans van het verval met haar onderzoek naar van het resultaat van de wereld. Haar videos zijn het kunstvoorwerp of het soonlijke rituelen. Met krachtvoorwerpen of het inlijsten van (kleding)stukken als kunstvoorwerp bespreekt ze de persoonlijk economische en emotionele waarde van textiel

jannekeraaphorst.nl

JOSEPH MARZOLLA (FR)

Nomade, wandelaar, vastberaden en productieve eclecticus, het artistieke werk van Joseph Marzolla is multidisciplinair en multimediaal. Installaties, performances, sculpturen, video's, muziek, schilderijen etc. Hij gebruikt verschillende disciplines passend bij de behoeften van zijn werken en de tentoonstellingscontext. De samenhang van zijn werken ligt meer in het bijzondere karakter van zijn avonturen, dan in de uiteindelijke vorm. Sinds enkele jaren leidt hij een nomadisch leven rond langeafstandswandelingen, dat in zijn artistiek werk en zijn dagelijkse leven een rode draad is geworden.

josephmarzolla.fr

Splatter is a multidisciplinary artist based between Amsterdam and the Veluwe nature reserve. She is often inspired by nature and works with symbolic, surrealist shapes and totems that reference rituals, the subconscious and the absurd. In a playful and intuitive way, she creates costumes, music, videos, set designs, ceramics, and wall hangers to build her colorful worlds.

splittersplatter.com

Janneke Raaphorst is an artist and designer from the Netherlands. As a textile wizard she works with sourcing material and infusing experience with meaning through craft and storytelling. She celebrates the glory of decay, exploring the patina of the world. Her videos result from personal rituals. With power objects or framing items as artifacts she works with the personally economical and emotional charge of textiles as objects.

jannekeraaphorst.nl

Joseph Marzolla is an artistic work and his daily life. He walks on a nomadic life project around their formal resolutions. For several years nature of his work lies much more in his projects and the exhibition con- necting through ritual and infusing experience with meaning through craft and storytelling. She celebrates the glory of decay, exploring the patina of the world. Her videos result from personal rituals. With power objects or framing items as artifacts she works with the personally economical and emotional charge of textiles as objects.

josephmarzolla.fr

kwijnen,
verzwelgen.

telkens

opkomt

ondergaat.

wel.

eeuwig.

HET RESORT SOSE01
Janneke Raaphorst
Joseph Marzolla
Splitter Splatter

plea
neet
a
t
a
z
e
e
e
e
z

Richtje Reinsma

1999
1999
1999
1999

**Een verhaal van Richtje Reinsma over
haar avonturen tijdens de zomerzonnwende**

T r a a g,
spookrijd
ik

op mijn OV-fiets

door de Groningse binnenstad,
speurend naar Spilsluizen 17a.
Ik zou er nu toch bijna moeten zijn. Op een
zonnig pleintje laat ik mijn navigatiesysteem
voor wat het is en kijk op van mijn telefoon.

Daar!

Meteen openbaart mijn bestemming zich.
Als een fata morgana lonkt Kamp Gruoninga
vanachter de hoge spiegelende ramen van een
monumentaal hoekpand.

Oprijzend vanaf de bel-etage lijken de wig-
wam-achtige tenten van het kamp te zweven
boven het maaiveld. Het herenhuis uit 1900
lijkt de kraamkamer te zijn geworden van een
ander, zachter bouwsel, dat inmiddels zover
uit de kluiten is gegroeid dat de gevel het elk
moment zal kunnen begeven. Vrolijk, anar-
chistisch enthousiasme maakt zich van me
meester bij het ongerijmde schouwspel van
het tentenkamp achter glas, zoals ook fraai
onkruid dat kan opwekken als het zich tussen
hermetisch bedoelde tegels uitwurmt.

Kamp Gruoninga werd in een maand tijd stuk-
je bij beetje in elkaar geknutseld door kunste-
naars Joseph Marzolla (1972), Janneke Raap-
horst (1981) en Splitter Splatter (drijvende
kracht: Iekeliene Stange, 1984) op uitnodiging
van het resort, een nomadische kunstinstel-
ling die kriskras door Groningen trekt.

FANATIEKE SPEELSHEID

Er spreekt een intense drang om te *spelez* uit de kunstenaarspraktijken van Joseph, Janneke en Splitter Splatter. Een haast fanatieke behoefte om speelsheid te vieren, die weinig van doen lijkt te hebben met naïviteit of onbezorgdheid. Per slot van rekening groeiden ze op als kinderen van het antropoceen, in de hoogtijdagen van de wegwerpmaatschappij. Het beruchte rapport 'Grenzen aan de groei' van De Club van Rome verscheen in Josephs geboortjaar. Misschien niet zo gek dus dat het levenslustige kamp ook een zekere tragiek uitstraalt. De stokken van de tenten lijken de ornamenten van het stucplafond te willen krabben, driftig zoekend naar het zenit, de vrijheid.

TENTOONSTELLINGSEILAND

Gelukkig weet ik, dat Kamp Gruoninga op doorreis is en straks zijn weg naar buiten zal banen. Voor ze deze bakstenen vesting betrokken starten de kunstenaars de residentie al op in een Scandinavisch vakantiedorp aan het Paterswoldemeer, en in een loods op een industrieterrein van kunstenaarswerkplaats Moshpit of Creation. Nu is het kamp af. Nog maar enkele uren en dan wordt Kamp Gruoninga opgezet in de buitenlucht, op de dag van de zonnewende. De langste dag zal de laatste zijn van het kamp.

Het idee voor Kamp Gruoninga ontstond toen corona enkel aan zomers bier met citroen deed denken. Het resort benaderde Joseph of hij een residentie wilde de doen in Groningen, samen met twee door hemzelf uit te nodigen collega-kunstenaars. Joseph wist meteen wat hij (niet) wilde. *'Ik wilde geen werk in een galerie laten zien, maar de natuur gebruiken als tentoonstellingsruimte, als ontmoetingsplaats,'* vertelt hij tijdens een belafsprak. Toen hij zich oriënteerde op de kaart van Groningen was de keuze snel gemaakt. *'Ik zag dat er eilanden waren.'*

Joseph nodigde zelfverklaard textile wizard Janneke en dito professioneel knutselaar Splitter Splatter uit om met hem samen te werken. *'Ik vroeg hen vanwege onze overeenkomstige liefde voor kleuren, en omdat ook zij veel reizen en op een min of meer nomadische manier leven,'* licht hij toe. Naast hun reislust en liefde voor kleur valt de belangrijke rol van kostuums in alledrie hun praktijken op — of ze nu bestemd zijn voor eigen of voor andermans performances, foto's, video's en ontmoetingen. Een andere gedeelde voorkeur is die voor hergebruik van materiaal. Koningsdag, tweedehandszaken, bouwrestanten — het kamp is een collage van bij elkaar gejutte afgedankte en overgebleven materialen.

ONLINE GEREEDSCHAP

Als nomadische kunstenaar is Joseph overal en nergens aan het werk. *'Ik houd ervan om van plek naar plek te gaan met enkel wat ik zelf heb: mijn voeten. En mijn telefoon,'* vertelt hij. *'Mijn smartphone is als een Zwitsers zakmes, onderdeel van mijn uitrusting. Het beste gereedschap dat een nomade zich maar kan wensen. Ik zie een nomade niet als een romantische, geïsoleerde figuur.'*

Het is fascinerend hoe Joseph de overlapende romantische ideaalbeelden van De Wandelaar en De Kunstenaar — soeverein en heroïsch de eenzaamheid verkiezend boven de samenleving — op hun kop zet door in de vrije natuur naar hartelust online te blijven en op zijn telefoon digitale kunst te produceren en te verspreiden. Tijdens zijn solitaire voetreizen maakt hij, al dan niet in samenwerking, onder meer muziek, GIFs, muziekclips en films. Onderweg doet hij bovendien regelmatig een residentie-adres aan en maakt dan installaties in hallucinerende kleuren van ter plekke vergaarde spullen, waarin hij onherkenbaar uitgedost optreedt als digital healer. *'Ik ben na mijn kindertijd nooit gestopt met spelen, ik wil niet te serieus leven,'*

aldus Joseph. *'Er zijn zoveel restricties en regels. Reizen en tentoonstellingen maken zijn goede manieren om daar aan te ontsnappen.'*

Op zoek naar een eiland vond het resort De Lange West. Je kan er alleen komen als je over een boot beschikt, of in het zeldzame geval het meer zit dichtgevroren. Bomen, gras, vogels maken er de dienst uit. Geen aanlegsteiger, picknicktafel of reviews. Behalve één enkele foto getagd met de naam van het eiland is er online geen letter over te vinden. En op die foto poseren vier paar schaatsersbenen op anoniem ijs, nog geen pixel van het eiland op de achtergrond. Zelden zwijgt het internet zo oorverdovend.

SCHARNIERMOMENT

De coronapandemie brak uit, de residentie moest een jaar verschuiven. *"Toen heb ik voorgesteld het project aan te grijpen om het te gaan vieren als we allemaal weer bij elkaar konden zijn,"* vertelt Joseph. Zo ontstond het plan om het zomersolstitium als uitgangspunt te nemen: de gebeurtenis dat de zon, gezien vanaf de aarde, haar noordelijkste positie bereikt. Van oudsher wordt dit planetaire scharniermoment met een ritueel feest gevierd en gekoppeld aan het maken van een nieuw begin.

Als ik op 21 juni de kruidig geurende, koele marmere gang van Spilsluizen 17a betreedt is de tijd voor het langverwachte feest gekomen. Bij de deurpost van de statige kamers en-suite moet ik mijn pas meteen inhouden, zomaar naar binnen banjeren gaat niet. Het kamp betreden vergt beleid — er komt bukken, kruipen en enig klauteren aan te pas. Grote luifels, tipi's en bonte voorraden handgemaakte maskers, hoofdtoeien en kostuums vullen de ruimtes van de vensterbanken tot de muren. Alles is handgemaakt, overal is kleur en versiering. De hele kamer is gewatteerd met zachte laagjes kleden en dekens.

Ellen de Haan, co-directeur en ontwerper van het resort, vertelt dat Joseph, Janneke en Split-

ter Splatter naast het kamp waar hun werk samenkomt ook ieder apart een ruimte hebben ingericht. Achterin het souterrain presenteert Joseph in een raamloze ruimte een installatie.

Op de muren spelen twee psychedelische digitale films. Soepel en rusteloos visueel vuurwerk waarin duistere rotsige en bloemige vormen opduiken; een pulserende symmetrische vlek herinnert aan de beroemde psychologische Rorschachtest.

Er klinkt muziek, sprookjesachtig getinkel. Overal zijn kleurige draden gedrapeerd. Het blijken de restanten van een openingsritueel met Janneke en Splitter Splatter.

De naastgelegen ruimte is door Splitter Splatter ingericht als een kakelbont decor waarin twee van top tot teen in gebreide kostuums gestoken paspoppen figureren. Er horen kettingen bij met handgemaakte keramische kralen, en filmpjes waarin spectaculair verklede figuren poses aannemen, musiceren of knutselinstructies geven — soms in versneld afgespeelde scènes. De sfeer is vrolijk en kolderiek; de beeldtaal doet denken aan snoepreclame en kindertelevisie. Toch zijn de kleuren zo heftig en de gebaren en activiteiten zo onbestemd en onwettelijk, dat het duidelijk niet voor kinderen bedoeld is.

De deur van de kamer met het werk van Janneke wordt opgehouden met een ruitvormige, handgemaakte cementtegels ingelegd met gladde kiezels van het type dat je niet kan laten mee te nemen tijdens een wandeling. Op de planken van een inbouwkast staan potten met zand en aarde uitgesteld.

Ingelijst aan de muur hangt een ingelijste gewoven doek. De lap blijkt een logboek te zijn. Elke dag van de residentie kwam er een draad bij. Op een video zie je hoe Janneke (gevoerd zwanger) zich wentelt door het slik van de Waddenzee, gehuld in een rozeroodgeel roggenpak met bruine vliezen tussen de ledematen. Een zee-meermin wordt door de voice-over aangemoedigd om de benen te nemen: *'You belong to a generation of mermaids that doesn't stick to*

the spell. We want Voice and we want Legs.'

'Je behoort tot een generatie zeemeerminnen die zich niet aan de spreuk houdt. We willen Stem en we willen Benen.'

Bij terugkeer in het kamp is de spanning gestegen. De aanwezigen wisselen verwachtingsvolle blikken uit. Een fles met mousserende drank gaat open. Dan begint het. De tentoonstelling wordt ontmanteld, vanaf de rand. De langs de wanden uitgestalde gewaden worden aan ons, de bezoekers, uitgereikt om ons te verkleden. Van tentoongestelde objecten veranderen ze in garderobe, en wij van toeschouwers in ingewijden.

Ik moet even over een drempel heen voor ik de zorgvuldig gerangschikte opstelling van maskers, gewaden en hoofdtooien durf te bepotelen. Naarmate er meer lege plekken ontstaan en andere bezoekers het goede voorbeeld geven overwin ik mijn schroom. Janneke helpt mij in een feëriekke kamerjas van doorzichtige groene voile. Om mijn middel gord ik een sierlijke band beplakt met strass. Rondziend hoe betoverend mijn mede-parade-gangers inmiddels zijn opgetuigd vind ik mijzelf wat karig toegerust, nog iets teveel mijn dagelijkse pragmatische zelf. Op zoek naar grotere uitbundigheid hang ik een omvangrijk, decoratief koord om mijn nek. Tenslotte gris ik nog een flamboyante hoofdtooi mee die ik eerder niet als zodanig had herkend — nu iemand naast mij een een verwant model heeft opgezet

valt het kwartje

PARADE

De tijd is gekomen om het kamp op te breken. Straks zullen we de tenten weer laten verrijzen op het eiland. Het is de bedoeling dat ieder een stukje kamp onder zijn hoede neemt. Janneke, de tentarchitect, geeft aanwijzingen. De

tentdoeken blijken opgebouwd uit langwerpige stroken die lijken op bananenschillen of smalle bloembladeren. We zullen elk zo'n baantje stof losritsen. Om de tenten straks uit al die fragmenten weer soepel in elkaar te kunnen puzzelen gaan we er eerst in kringen omheen staan en geven elkaar een hand. We prenten ons in wie er links en wie er rechts van ons staan. In de herinnering aan elkaars gezichten wordt de structuur van het kamp opgeslagen. *'Alles wat we nu doen, doen we straks op het eiland opnieuw in omgekeerde volgorde,'* verklaart Janneke.

In elk losgeritst tentpartje wordt een versierde baksteen gerold, zelf uit te kiezen uit de collectie die in de vensterbanken ligt. De bakstenen zijn tijdens de residentie door bezoekers in een workshop gemaakt, en dienen om een beschermende ring mee te maken rond het kampvuur.

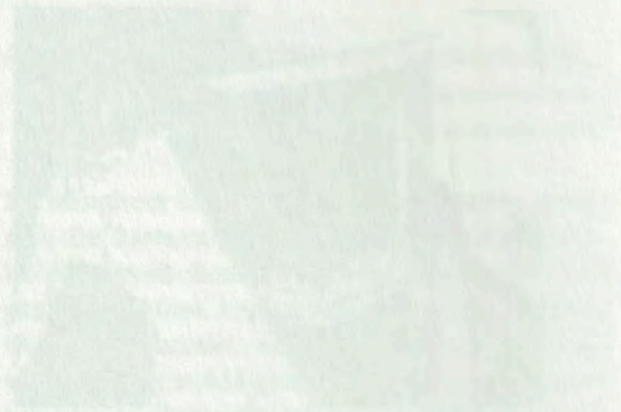
Dan vertrekken we,
gekostumeerd en al,
in een fietsparade
naar het Paterwoldemeer.

LANDING

Traag rijdt onze optocht door de stad.

Tallose keren worden we onderweg doorkruist door andere weggebruikers en doorklieft door verkeerslichten. Als een weke worm die

telkens

De stad achter ons. De gebouwen
dunnen uit, de steenkorsten wijken,
de bermen worden weliger. De gaten in de
verbrokkelde stoet dichten.

We verdwijnen tussen de bomen en rijden naar
het water. De steiger! Flessen ploppen, we worden
in kleine groepjes overgezet met een avontuurlijk
stinkende dieselboot. De hemel spant zich uit, het
water deint en glittert. Thuiskomst in de natuur,
landing op bestemming. De viering kan beginnen.

opnieuw

De stad achter ons. De gebouwen
dunnen uit, de steenkorsten wijken,
de bermen worden weliger. De gaten in de
verbrokkelde stoet dichten.

We verdwijnen tussen de bomen en rijden naar
het water. De steiger! Flessen ploppen, we worden
in kleine groepjes overgezet met een avontuurlijk
stinkende dieselboot. De hemel spant zich uit, het
water deint en glittert. Thuiskomst in de natuur,
landing op bestemming. De viering kan beginnen.

wordt opgeknipt veranderen we van een
langgerekt geheel in losse delen die hun eigen
kop aangroeien en overleven, soms weer even te-
rug smeltend in de ketting en elkaar dan weer
kwijtrakend. Naast mij rijdt een witharige engel
met houten vleugels. Zijn feestelijke vlerken ste-
ken breed uit buiten zijn gezichtsveld. We horen
een woeste kreet als een tegenligger een vleugel-
slag incasseert.

We laten de stad achter ons. De gebouwen
dunnen uit, de steenkorsten wijken, de
bermen worden weliger. De gaten in de
verbrokkelde stoet dichten.

We verdwijnen tussen de bomen en rijden naar
het water. De steiger! Flessen ploppen, we worden
in kleine groepjes overgezet met een avontuurlijk
stinkende dieselboot. De hemel spant zich uit, het
water deint en glittert. Thuiskomst in de natuur,
landing op bestemming. De viering kan beginnen.

We bestijgen de oever en pakken onze tentbun-
dels met de ingepakte stenen. We zien de kleu-
ren van de anderen al tussen het groen oplichten,
twee muzikanten beginnen te spelen. We nemen
de open plek in ogenschouw waar ons kamp zal
herrijzen. Er gaat een gerucht: iemand zag een
teek. Nog iemand. Een ander zegt dat het geen
teek was. Weer een ander weet dat deze plek erom
bekend staat. De idyllische, uitnodigende natuur
verandert in een dreigend territorium waar wij
welkom zijn om andere redenen dan gewent. Wij
zijn een verzameling heerlijke hapjes. Goed door-
bloede, geurige kost in luchtige kledij. We hebben
de grote roofdieren uitgemoord en opgesloten,
maar de kleine niet.

Ik sjoj mijn sokken omhoog over mijn broekspij-
pen. Twee opgangen geblokkeerd. Ik stop mijn
hemd in mijn onderbroek. Ook hier verminderd
bereikbaar. Wat voor maatregelen kan ik nog meer
treffen zo lang ik overgeleverd ben aan de bloed-
dorstige wildernis op dit godvergeten eiland. Niet
in het gras gaan liggen. Niet op het gras gaan zit-
ten. Regelmatig sokken, onderbroek en broek extra
optrekken. Straks bij aankomst op het logeeradres
meteen alle lichaamspleoien controleren. Oksels,
liezen, knieholtes, anus, nek, achter de oren. Na
thuiskomst kleding uitkloppen en wassen. Enkele
dagen in de gaten houden of er rode kringen op de
huid verschijnen. Een paar maanden opletten bij
griepachtige symptomen, gewrichtsklachten, uit-
stralende pijn of krachtverlies. Ah! Iemand heeft
aan anti-insectenspray gedacht. Ik spuit het diep
in mijn poriën. Zo. Meer kan ik niet doen. Opletten
en volhouden. Ontspannen.

GEBREIDE MUZIKANTEN

De tenten ontspruiten weer. Het gaat van een lei-
en dakje dankzij de herinnerde gezichten. Doe-
ken worden op de grassen gelegd, we vleien ons
neer. Ik ben te gast op iemands deken. Zelf heb
ik niets mee maar dat geeft niet. Is het al begon-
nen? Wat gaat er eigenlijk gebeuren? Is er een
programma? Het lijkt niet zo te zijn. Of nog niet.
Loomte treedt in. We lummelen. Lopen naar de
waterrand, kijken naar het fonkelende de water.
Recreanten in de verte. De bosjes. De sprietjes.

Ik voer korte gesprekken over watercrematie,
over hoe wat wij hier nu doen lijkt op wat ze in
de jaren 70 deden, over de vork die ik niet bij me
heb omdat ik kennelijk volkomen onvoorbereid
op kamp ben gegaan. Over voelen en ruiken, over
hoe dingen er anders gaan uitzien als ze tijdens
het kijken hardop benoemd worden. Of het veil-
ig is een vuur te maken terwijl de begroeiing op
het eiland dorstig en bros lijkt. Is er überhaupt
een aansteker? Zijn er nog rokers? Ja, gelukkig.

We verzamelen takken en maken vuur.

De versierde bakstenen vinden hun
bestemming. Er wordt vegetari-
sche soep opgeschept uit een mee-
gereisde pan, heerlijk brood met
boter erbij. Ik probeer er niet aan te
denken dat ergens een klein wezentje misschien
al net zo van mij aan het smullen is als ik van
de picknick. De soep en ik hebben het nodige ge-
meen, realiseer ik me. Beide zijn we vers, voed-
zaam en warm.

Af en toe doet zich een gebeurtenis voor. Een
bootje vaart over de zonnespiegel op ons toe
met drie musicerende figuren erin, ingepakt in
Splitter Splatters zinsbegoochelende kostuums.
De knallende kleuren van hun gebreide tweede
huiden doen folkloristisch en carnavalesk aan,
met science fiction-achtige accenten door de won-
derlijke uitstulpingen en aan het oog onttrokken
gezichten. Als levensgrote poppen glijden de on-
werkelijke gestalten tussen de kano's op het meer
door, pingelend en blazend op hun instrumenten.
Een jetski lust om ze heen als een mug. Tegen

de vlamrende zon in turend knijp ik mijn ogen tot spleetjes om het sprookjesachtige drietal zo goed mogelijk in het vizier te krijgen. Terwijl mijn ogen nog druk bezig zijn aan hen te wennen verdwijnen de gestoffeerde muzikanten alweer tussen de schitteringen die van het water af ketsen.

OMHULD BUFFET

Later vraagt een dof bonzende, sombere trommel onze aandacht. Janneke verzoekt ons om in de tenten te gaan liggen. Een stilte valt. Iedereen blijft roerloos. Ik stel me voor dat we ons nu allemaal voorstellen hoe we in de twee kleine tenten proberen te passen en hoe dat misschien niet zal lukken. Zijn we niet met teveel? De tenten lijken hier buiten op speeltenten, symbolische miniaturen, ze zijn meer idee dan kampeeruitrusting. Voor één persoon lijken ze al wat krap. Met corona vers in het geheugen en nog vervuld van nabijheidsschroom is het even een onwerkelijke uitnodiging. Dan daagt het, het kan best — als we dicht naast elkaar aan gaan liggen, zoals in een kort geleden vroeger helemaal niet zo vreemd was.

We schikken ons op de doeken rond de boom, ik leg mijn hoofd dicht bij de stam, als een bovengrondse wortel richt ik mijn voeten naar het water verderop. Janneke vraagt ons de ogen te sluiten en leidt ons een collectieve meditatie in. Binnen de kortste keren ben ik in mijn kindertijd beland. We kijken naar onszelf, spelend. Ik beschouw mijn vroegere ik vanuit een hoogte van ongeveer een à twee meter merk ik, als zit ik in een kleine autobiografische uitzichtstoren. Mijn kleine ik lijkt zich in het geheel niet bewust van de bedachtzame blik die ik er als latere gestalte op werp, ik kan mijn jongere versie niet begroeten. Hé, beweeg ik eigenlijk wel? Of bestudeer ik een soort mentale 3D-foto? Wacht, de details van de gedachte-techniek doen even niet ter zake, roep ik mezelf tot de orde. Het gaat niet om wat ik nu speel, maar om wat ik toen speelde. Ik zie de glanzend rood gespoten metalen klap-

stoel waar mijn barbies naar school gingen. Onder was de entree, de zitting was het lokaal eenhoog. Het ging er hard aan toe. Er waren langnekkige en kortnekkige barbies. De laatsten hadden ooit tijdens mijn spel hun hoofd verloren, en het daarna weer teruggedrukt gekregen met enorm verlies van nek lengte. De ingekorte barbies werden genadeloos gekoeioneerd door hun onbeschadigde zusters die hun nekken nog op fabriekslengte hadden.

KIETELEN EN BEUKEN

De stem van Janneke zweeft door het drukke barbielokaal en verzoekt mijn oude zelf om uit het spel iets mee te nemen dat ik in het heden los wil laten. En ook iets om juist vast te pakken, te koesteren. Ik zoek in gedachten naar woorden om aan de opdracht te voldoen. Of hoef ik het alleen te voelen?

Als ik weer teruggeleid ben van de eerste etage van de klapstoel naar de voet van de boom ben ik iets meer aanwezig dan toen ik wegging. Ik voel mijn lichaam kalmer ademen en geniet van het horizontaal zijn. Ik speel zelfs met de gedachte om mijn sokken naar beneden te stropen en me gastvrijer op te stellen tegenover mijn kleine naasten in het gras. De trip had van mij nog veel langer mogen duren. Bereis ik mijn kindertijd te weinig, vraag ik me af. Kom ik er überhaupt nog wel eens?

We verzamelen takken en maken vuur. Een schuchtere spirituele gids spreekt ons met zachte stem toe, we worden uitgenodigd om een voor een dichtbij het vuur te komen en uit te spreken wat we achter ons willen laten. Het vuur zal het meteen verbranden. We kunnen het weggewens-

te hardop uitspreken, maar fluisteren of in gedachten benoemen kan ook. En als er rokers zijn die hun tabak willen delen zal een plukje shag als offerande de uitbanning nog bekrachtigen.

In plaats van een onwens voel ik een wens om te roken. Snel schud ik dit oude verlangen van mij af, daar had ik toch lang geleden al afscheid van genomen? Pas later merk ik dat ik ondertussen ook iets nieuws aan het meenemen was. De intentie om meer door de tijd te reizen, mijn herinneringen vaker te bezoeken. En meer planetair feest te vieren.

SPLITTER SPLATTER (NL)

Splitter Splatter is een multidisciplinair kunstenaar, gevestigd in Amsterdam en het natuurgebied de Veluwe. Ze laat zich vaak inspireren door de natuur en werkt met symbolische, surrealistische vormen en totems die verwijzen naar rituelen, het onderbewuste en het absurde. Op een speelse en intuïtieve manier creëert ze kostuums, muziek, video's, decorontwerpen, keramiek en muurhang-ers om haar kleurrijke werelden op te bouwen.

splittersplatter.com

JANNEKE RAAPHORST (NL)

Janneke Raaphorst is een kunstenaar en ontwerper uit Nederland. Als textiel wysard werkt ze met het ontginnen van materialen en van de verhalen daarvan; met 'embodiment' door middel van handwerken en werkt ze met het doordrenken van ervaringen met betekenis door middel van rituelen en storytelling. Ze viert de glans van het verval met haar onderzoek naar van het patina van de wereld. Haar videos zijn het resultaat van persoonlijke rituelen. Met krachtvoorwerpen of het inlijsten van (kleding)stukken als kunstvoorwerp bespreekt ze de persoonlijk economische en emotionele waarde van textiel

jannekeraphorst.nl

JOSEPH MARZOLLA (FR)

Nomade, wandelaar, vastberaden en productieve eclecticus, het artistieke werk van Joseph Marzolla is multidisciplinair en multimedial. Installaties, performances, sculpturen, video's, muziek, schil-derijen etc. Hij gebruikt verschillende disciplines passend bij de behoeften van zijn werken en de ten-toonstellingscontext. De samenhang van zijn werk ligt meer in het bijzondere karakter van zijn avonturen, dan in de niteindelijke vorm. Sinds enkele jaren leidt hij een nomadisch leven rond langaafstandswandelingen, dat in zijn artistiek werk en zijn dagelijkse leven een rode draad is geworden.

josephmarzolla.fr

Langzaam, gestaag zakt ondertussen de zon.
Oerkracht, supermacht, allesbepalende eindige ster.

Zon die kan kietelen,
beuken,
blinken,
kwijnen,

schroeien,

verzwelgen.

Die telkens

weer opkomt

en ondergaat.

Nu nog wel.

Nu nog eeuwig.

Een episode bij het meer met
Janneke Raaphorst, Joseph Marzolla en Splitter Splatter.

Richtje Reinsma

Richtje Reinsma schrijft, tekent en maakt installaties en performances. Haar werk is beschonwelijk, lichtvoetig en persoonlijk. Vaak vormen kwetsbare en intieme ervaringen van alledag haar uitgangspunt, ontleend aan haar eigen bestaan en dat van anderen. - www.richtjereinsma.nl

SOSE01

Als een *tribe of travelling colors* zetten Joseph Marzolla, Splitter Splatter en Janneke Raaphorst in het voorjaar van 2022 KAMP GRUONINGA op. Met kleine tenten voor intieme ontmoetingen en een grotere tent voor workshops en samenzijn. Op 21 juni, midzomer, was de finissage van SOSE01. Een kleurrijke gekostumeerde optocht fietste naar het Paterswoldsemeer om te vertrekken naar een nieuw seizoen. SOSE01 was een na een tijd van afsluitingen en beperkingen. SOSE01 was een residentie en tentoonstelling gevuld met workshops van april tot juni.

het resort

Het resort brengt een reeks episodes: Het voortdurende verhaal van kunst waarin voorspoed, misère, gratis champagne, verwikkelende landschappen en knappe kunstenaars centraal staan. Het resort organiseert residenties voor hedendaagse kunstenaars op ongewone locaties. Deze episodes bieden een retraite voor dagelijkse kunstpraktijk en bieden ruimte en tijd om samen te werken aan unieke projecten aan te gaan. Het resort test kunstspecifieke omstandigheden om in een reeks site-specifieke contexten.

COLOFON

Uitgegeven door het resort

Tekst door Richtje Reinsma

Ontwerp door Ellen de Haan (co-directeur het resort)

Foto's/beelden van Sjoerd Knol, het resort en de kunstenaars

Gedrukt bij Letterpress Werkplaats Academie Minerva, Groningen

ISBN: 9789083138626

Gelimiteerde oplage van 60

SOSE01 was een project van het resort in april-juni 2022

Mede mogelijk door Gemeente Groningen, Mondriaan Fonds en Beringer Hazewinkel

HET RESORT, 2022 - WWW.HETRESORT.NL

COLOPHON

Published by het resort

Text by Richtje Reinsma

Design by Ellen de Haan (co-director het resort)
Photos/images by Sjoerd Knol, het resort and the artists

Risoprinted at Letterpress Workshop Academie Minerva, Groningen

ISBN: 9789083138626

Limited edition of 60

SOSE01 was a project by het resort in April-June 2022

Made possible by Gemeente Groningen, Mondriaan Fund and Beringer Hazewinkel

HET RESORT, 2022 - WWW.HETRESORT.NL

Richtje Reinsma writes, draws and makes installations and performances. Her work is contemplative, light-hearted and personal. Often, vulnerable and intimate everyday experiences form her starting point, drawn from her own existence and that of others. - www.richtjereinsma.nl

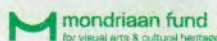
SOSE01

As a *tribe of travelling colors*, Joseph Marzolla, Splitter Splatter and Janneke Raaphorst set up KAMP GRUONINGA in the spring of 2022. With small tents for intimate encounters and a larger tent for workshops and being together. On June 21, midsummer, was the finissage of SOSE01. A colorful costumed parade cycled to Lake Paterswoldsemeer to depart to an island and to celebrate a new cycle after a time of lockdowns and restrictions. SOSE01 was a residency and exhibition filled with workshops from April till June.

art space het resort

Het resort brings you in a series of episodes: The ongoing story of art featuring prosperity, misfire, free champagne, refreshing scenery and handsome artists. het resort organizes residencies for contemporary artists at un-canny locations. These seasonal episodes offer a retreat for daily art practice and provide space and time to enter into collaboration and tricky projects. Testing favorable and unfavorable conditions het resort sees to figure out in a series of site-specific shows how art can stand it's ground in certain contexts.

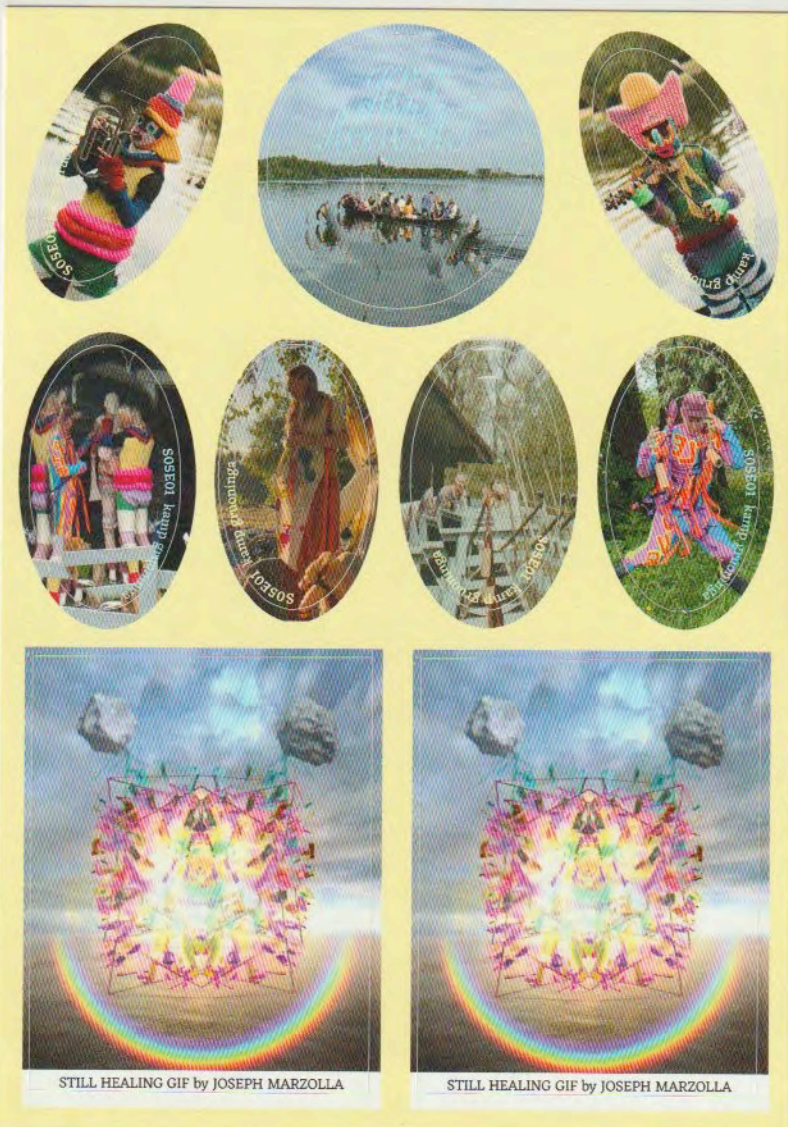
An episode at the lake with
Janneke Raaphorst, Joseph Marzolla and Splitter Splatter.

ONCE UPON A TIME

there was a Paterswoldsemeer creature with a throat infection, he asked the eels 'Do you know a good doctor around here? Because I have such a sore throat' the eels asked, 'Did you smoke too many underwater cigarettes?' The beast said 'Yes, it was a wild night by the east shore. We danced in the seaweed, drank saltwater cocktails, and rioted until the sun came up. That included underwater cigarettes, of course!' 'Ai ai ai.' said the eels 'That sounds like a fun evening. There's a good gargle doctor in the southern silt sands, he can help you out.' In a hoarse voice, the Paterswoldsemeer creature whispered 'Thank you, eels' and swam south. After an hour of swimming, he came upon the amazing yellow-green gargle doctor with his slithering slistung on the southern silt sands. 'Doctor' said the beast, 'Can you cure my sore throat?' 'Here is a nice slimy porridge.' said the doctor. 'Made of algae sludge and seaweed juice, you'll be cured in no time.' Reluctantly, the beast pinched its nose shut and poured the porridge down its throat. 'OEH... AH... EEY-YUUIOO' he groaned out, as frogspawn oozed from his ears. But his throat was suddenly healed and he spontaneously jubilated with joy. Together with the eels and the gargle doctor, they pulled out all the underwater hits, creating a proper Paterswoldsemeer party to which all the lake creatures flocked. 'Underwater cigarette?'

By Splitter Splatter

I invite you to shut your eyes
 Picture a tree you know
 In the tree you find a swing
 To remain liquid while solidifying
 Climb onto the swing
 Swing gently and see the sea
 Back and forth
 And sing
 Swing gently and see the sea
 In the garden the coast you see a gallery
 Images are visible
 Imaginations of what people see when they close their eyes
 Swing faster
 Back and forth
 Swing as fast as you can
 At the next move forward you launch yourself from the swing
 You float through the air in a curve
 Land softly in the sea
 Make a few moves with your tail fin
 And swim along with your sisters
 Sing under water
 Indulge in underwater frolicking
 Move your tail fin
 Betray your father
 The wanker
 He released his seed into the sea
 He inseminated the algae
 The algae knew how to maintain their own will
 You belong to a generation of mermaids that
 Doesn't stick to the spell
 Why choose
 We want our voice to be heard
 We want to contribute to the images on the shore
 With everything we imagine
 We want voice
 And we want legs
 We want to spread them and procreate
 Rather than procrastinate
 We want to foretell
 We want to wander freely and persist by grace of our voices
 Feel the whirling of your volition and your vigour
 Sing and walk
 Run right over
 Sing through
 Swim to the shore
 Feel the force underneath your hips divide in two
 Your tail splits
 You've got legs
 You can spread them
 You can dance
 You can drive
 And you can walk
 Rise from the water
 Set foot on the shore
 Birds surround you
 Singing along
 Back at the tree
 You thank the tree
 And give thanks to the sea

PROGRESSIVE MERMAID
 By Janneke Raaphorst

ER WAS EENS

een Paterswoldsemeerbeest met een keelontsteking, hij vroeg aan de aaltjes 'Weten jullie een goede dokter hier in de buurt? Want ik heb zo'n keelpijn.' De

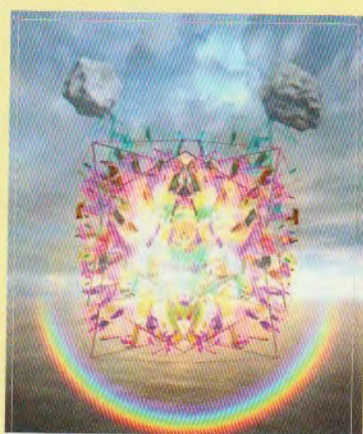
aaltjes vroegen 'Heb je te veel onderwatersigaretjes gerookt?' Het beest zei 'Ja, het was een wilde avond bij de oostoever. We hebben in het zeewier gedanst, zoutwater cocktails gedronken en gerivierkronkeld tot de zon op kwam. Daar horen onderwatersigaretjes natuurlijk ook bij'. 'Ai ai ai.' zeiden de aaltjes 'Dat klinkt als een gezellige avond. Er zit een goede gorgel dokter in het zuidelijke slib zand, die kan je wel verder helpen.' Met een hese stem fluisterde het Paterswoldsemeerbeest 'Dankjewel, aaltjes' en zwom naar het zuiden.

Na een uurtje zwemmen kwam hij met zijn slissende slistong op het zuidelijke slibzand bij de geweldige geelgroene gorgel dokter. 'Dokter' zei het beest 'Kunt u mijn keelpijn genezen?'. 'Hier is een lekkere slijmerige pap, gemaakt van algendrab en zeewier sap, dan ben je zo weer opgelapt.' zei de dokter. Met veel tegenzin kneep het beest zijn neus dicht en goot het papje naar binnen. 'OEH.. AH.. EEEYUUIO kermde hij uit, terwijl er kikkerdril uit zijn oren kwam. Maar zijn keel was plots genezen en hij jubelde spontaan van vreugde. Samen met de aaltjes en de gorgeldokter haalden ze alle onderwater hits uit de kast en zo ontstond er een heus Paterswoldsemeerfeest waar alle meerbeesten op afkwamen. 'Onderwater sigaretje?'

Door Splitter Splatter

STILL HEALING GIF by JOSEPH MARZOLLA

STILL HEALING GIF by JOSEPH MARZOLLA

Ik nodig je uit ogen te sluiten
 Ga in gedachten naar een boom die je kent
 In de boom hangt een schommel
 Om vloeibaar te blijven tijdens het stollen
 Klim je op de schommel
 Schommel je de zachtjes
 En je zingt
 Heen en weer
 Schommel zachtjes en zie de zee
 In de tuin aan de kust zie je een galerij
 Er zijn beelden te zien
 Verbeeldingen van wat mensen zien als ze hun ogen sluiten
 Schommel harder
 Heen een weer
 Schommel zo hard als je kunt
 En bij de volgende beweging voorwaarts
 Lanceer je jezelf van de schommel
 Zweef met een boog door de lucht
 Land zachtjes in de zee
 Maak een paar slagen met je staartvin en zwem met je zussen mee
 Zing onder water
 Dartel nat rond
 Verroer je staartvin
 Verraad je vader
 De oude rukker
 Hij stortte zijn zaad in de zee
 Bevruchtte de algen
 De algen beheersten al eigenwijsheid
 Je bent van een generatie zeemeerminnen die zich niet
 Aan de betovering houdt
 Hoezo kiezen?
 Wij willen onze stem laten horen
 Wij willen bijdragen aan de beelden aan wal
 Met alles wat we voor ons zien
 We willen stem
 En we willen benen
 We willen voorlopen
 Meer dan bijbenen
 Willen ze spreiden en ons voortplanten
 En voorzeggend
 We willen voortbestaan zijn dankzij onze stemmen
 Voel je wilskracht en je daadkracht kolken
 Zing en wandel
 Wals eroverheen
 Zing erdoorheen
 Zwem naar de wal
 Voel de kracht onder je heupen in twee delen
 Je staart slijt
 Je hebt benen
 Je kunt ze spreiden
 Je kunt dansen
 Je kunt auto rijden
 En je kunt lopen
 Rijs op uit het water
 Betreed de kust
 Vogels omringen je
 Zingen met je mee
 Terug bij de boom
 Bedank je de boom
 En bedank je de zee

PROGRESSIEVE ZEEMEERMIN
 Door Janneke Raaphorst